

pravení všech výloh s jeho povoláním spojených, jako by tomu bylo, kdyby se jeho denní náhrada posuzovala podle § 18 cit. zák.

Než k tomuto právnímu stanovisku žal. úřadu nemohl se nss přikloniti. Zák. č. 286/24 v § 17 odst. 2. bodu 1 stanoví, že se snižuje výplata odpočivného nebo zaopatř. požitků, má-li nebo nabude-li někdo vedle nároku na státní odpočivné nebo zaopatř. požitky ještě nárok na aktivní požitky státní nebo nestátní veřejný. Aktivními požitky rozuměti lze jen takové příjmy, kterých se zaměstnanci z titulu jeho služby dostává jako ekvivalentu za tuto službu, nikoli také příjmy, které jsou pouze náhradou za výlohy učiněné za zaměstnavatele. (Srovn. také § 58 služ. pragm., který rozeznává vedlejší platy = požitky na penězích nebo naturalích — a vedlejší náležitosti). Že v tomto smyslu bere pojem »akt. požitky« zák. č. 286/1924, vysvětluje i z jeho § 24, jenž praví, že »stálými aktivními požitky ve smyslu tohoto zák. jsou služné (adjutum), denní plat (mzda), místní (činovní) přídavek, jednotný drahotní přídavek, přídavek na děti a osobní přídavek, pokud není podmíněn určitým služebním výkonem«, a který tedy příjmy, jež v podstatě jsou náhradou výloh, byť i měly povahu stálou, na př. cestovní paušály a pod., k akt. požitkům nepočítá.

Z toho, co řečeno. plyne, že při provádění předpisu § 17 odst. 2 bodu 1 zák. č. 286/24 nelze hleděti k takovému příjmu stát. pensisty, který není jeho akt. požitkem v uvedeném smyslu, nýbrž jen náhradou výloh s výkonem jeho služby spojených.

Když tedy žal. úřad v daném případě nař. rozhodnutím započítal při kumulaci st-lových požitků podle § 17 odst. 2 bodu 1 zák. č. 286/24 celou náhradu denních 70 Kč, která st-li z jeho smluvního služebního poměru k čsl. tiskové kanceláři plyne, přes to, že st-l poukazoval na to a prokázal, že větší část této náhrady slouží k uhrazení výloh s jeho službou spojených, porušil zákon.

Č. 7487.

Zaměstnanci veřejní: * Základem t. zv. »nábytečného« ve smyslu dv. dekretu z 13. září 1804 č. 29.311 — 3.113 sb. zák. pol. sv. 22 č. 31 jest při přeložení po vyhlášení platového zákona č. 103/26 služné, vyměřené dle tohoto zákona. (Neřešena otázka, jaký je základ při přeložení v době od 1. ledna do 6. července 1926).

(Nález ze dne 22. října 1928 č. 23.649/27.)

Věc: Karel St. v U. proti ministerstvu financí o stěhovací výlohy.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dekretem zř. v Brně z 22. září 1926 byl st-l přeložen ze služ. důvodů z O. k poplatkovému oddělení ofř. v U. V cestovním účtu počítal nábytečné ve výši dvouměsíčního služného, které mu náleželo v době přeložení, t. j. částkou 4.200 Kč.

Zř. přiznalo mu však nábytečné toliko ve výši dvouměsíčního služného, jaké měl před vydáním plat. zák. č. 103/1926. Odvolání bylo nař.

rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »Nábytečné dlužno podle vyn. min. fin. ze 14. prosince 1926 počítati dle požitků pobíraných před vydáním nového plat. zák. Ve stížnosti cit. druhý odstavec tohoto vynešení nevztahuje se na stěhování, provedená v době po vydání nového plat. zák. nýbrž na stěhování, která byla provedena před vydáním jeho a to v době jeho zpětné platnosti (od 1. ledna do 6. července 1926)«.

O stížnosti nss uvažil:

Spor je toliko o to, zda st-li, který byl přeložen z moci úřední po vyhlášení zák. č. 103/1926, přísluší »t. zv. nábytečné« z titulu tohoto přeložení ve výši dvouměsíčního služného dle tohoto zákona, neb ve výši dvouměsíčního služného, jaké pobíral před účinností zákona toho.

§ 147 cit. plat. zák. ustanovuje, že vl. nař. bude upraven nárok na náhradu služ. výloh, zejména při úředních výkonech mimo úřad . . . , jakož i při cestách, při přeložení, stěhování, jakož i veškeré otázky s tím související. Dle § 206 cit. zák. zůstávají, pokud nebudou vydána vl. nař. podle §§ 147, v platnosti dosavadní předpisy o předmětech, jež mají býti upraveny těmito vládními nařízeními.

Z toho plyne, že i tak zv. stěhovací normál (dv. dekret ze 13. září 1804 č. 29.311—3113, sb. z. p. sv. 22 č. 31 str. 135), upravující v § 3 otázku nábytečného, zůstal v platnosti, poněvadž vl. nař. této materie se týkající dosud vydáno nebylo. Potom však nelze se dopátrati důvodu, pro který by se nemělo »nábytečné«, jež se řídí po rozumu cit. dv. dekretu výši měsíčního služného, vyměřovati podle služného, jež ten který úředník pobíral v době přeložení svého a tedy v případech přeložení po vyhlášení zák. č. 103/1926 podle služného, jak bylo upraveno zákonem tím. Je tomu tak tím spíše, když z cit. ustanovení zákona toho nikterak neplyne, že by byl chtěl zákonodárce nárok plynoucí ze stěhovacího normálu omeziti v tom směru, že základ pro výši nábytečného má tvořiti pouze služné pobírané před vyhlášením, resp. účinností zák. č. 103/1926.

Z předdeslaného vysvítá, že má státní úředník, který byl přeložen z moci úřední po vyhlášení zák. č. 103/1926, nárok na nábytečné, vyměřené na podkladě služného stanoveného tímto způsobem. Na tom nemůže nic měniti vyn. min. fin. ze 14. prosince 1926 čj. 119.796/26 — VII/20, poněvadž výnos tento, jenž nebyl vydán vládou, a nebyl publikován, má pouze povahu interní instrukce a netvoří proto platnou a závaznou normu, již by se dosavadní právní stav mohl měniti.

Bylo proto nař. rozhodnutí, jež jest založeno na opačném a tudíž mylném právním názoru, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 7488.

Učitelstvo: * Pro výměru výslužného učitelky ženských ručních prací ve smyslu čl. I. § 8, předposl. odst. zák. č. 251/22 rozhoduje počet týdenních vyučovacích hodin, v nichž dotčená učitelská osoba na-posledy před svým pensionováním skutečně vyučovala.

(Nález ze dne 23. října 1928 č. 15.182.)